

JAK MAKOVÁ PANENKA POTKALA MOTÝLA EMANUELA

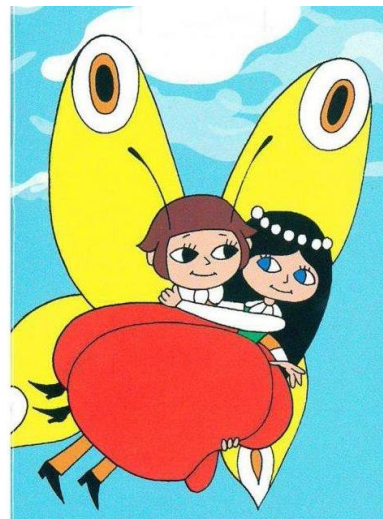
NA CO SE ZAMĚŘIT:

Dětem přečtěte pohádku a rozšiřujte přitom slovní a znakovou zásobu.

Na kraji makového pole seděl **motýl** s malým **oranžovým** cylindrem na hlavě. Skládal a zase rozkládal **křídla**, ale za chvíli toho nechal a povídá: „Proč vlastně rozkládám **křídla**, když tu nikdo není?“ Sotva dořekl, ozvalo se z makového **pole**: „Vždyť už jdu!“ A z máků jako z lesa vyšla **panenka**. Měla makovou kvítkovou **sukni** a usmívala se. „Jsem Maková **panenka**,“ povídá **motýlovi**.

Motýl smekl malý **oranžový** cylindr a poklonil se. „Jsem **motýl** Emanuel. Líbíš se mi, **panenko**, a udělal bych ti i dvě poklony. Ale bojím se smekat, aby mě nesezobl **kos**.“ „Toho se bát nemusíš,“ řekla Maková **panenka**. „Moje **červená suknička** každého **kosa** zažene!“ Poskočila si a zatancovala dokola. A **motýl** Emanuel samou radostí smekl a klaněl se na všechny strany. V tom ale přiletěl **černý kos** a sezobl Emanuelovi cylindr. „Byl tu **kos** a sezobl mi cylindr,“ řekl **motýl** tiše. „Jak je to možné?“ podivila se Maková **panenka** a přestala se točit dokola. „O tom se musíme hned s někým poradit.“ Usedla **motýlu** Emanuelovi mezi **křídla** a letěli. Vznášeli se nad **polem** kvetoucích máků, až uviděli zralou makovici.

„Ta je ze všech nejchytřejší,“ řekla Maková **panenka** a začala se ptát: „Nemohla bys mi, makovice, povědět...“ „I mohla,“ povídá makovice. „Kdyby ses točila ke **sluníčku**, byla by tvá **suknička** ještě **červenější** a **kos** by uletěl. Ale ty ses točila od **sluníčka**, proto **kos motýlu** Emanuelovi sezobl cylindr. Je to všechno, co chceš vědět?“ „**Děkuji**,“ řekla Maková **panenka**. „Jenom ještě nevím, jak to udělat, aby **kos** Emanuelovi cylindr zase vrátil?“ Makovice se otrásla a maková zrnka v ní zašelestila, jako když se přesýpají myšlenky. „Nastav dlaň,“ povídá **panence**. Maková **panenka** poslechla a do dlaní jí napršel mák. „V každém zrníčku je dost spaní na jednu **noc**,“ řekla makovice a dál už si **panenky** nevsímal. A tak Maková **panenka** s **motýlem** Emanuellem letěli zpátky a chvíli jim trvalo, než uviděli **kosa**. Měl na hlavě Emanuelův cylindr a klidně si zpíval. **Panenka** se k němu přitočila a upustila mu zrnko máku rovnou pod **zobák**. Ale **kos** se po něm ani neohlídl a povídá: „Kdepak, tímhle mě neuspíte. Mák já nezobám.“ Posunul si Emanuelův cylindr na stranu a zpíval dál. „On chodí spát až podle **sluníčka**,“ vzdychl **motýl** Emanuel. „Tak teda uspíme **sluníčko!**“ řekla Maková **panenka**. „Myslíš, že to dokážeš, Emanueli?“ **Motýl** Emanuel si tím vůbec nebyl jistý, ale přikývl. Vzal do kapsy tři maková zrnka, zamhouřil oči a letěl vzhůru. Nejdřív měl za víčky **červeno**, pak bílo a nakonec modro. To už byl u samého **sluníčka**. „Co mi neseš, Emanueli?“ povídá **slunce**. „Tři zrnka máku,“ odpověděl Emanuel. „Na setí?“ „Ale ne. Na spaní. Až usneš, **sluníčko**, usne taky **kos** a Maková **panenka** mu vezme cylindr.“ „Ona nosí cylindr?“ divilo se **slunce**. „Kdepak, ten je můj,“ řekl Emanuel a honem vytáhl z kapsy tři zrnka máku. **Sluníčko** je slízlo špičkou jazyka, překouslo je a usnulo. A když spí **slunce**, spí i **kos**. Usnul zrovna v polovině písničky a Emanuelův cylindr se skutálel do trávy.

Maková **panenka** ho zvedla a pověsila na větvíčku. **Motýl** Emanuel se za chvíli vrátil a hned si cylindr posadil na hlavu. A třikrát smekl: Poprvé před **sluníčkem**. Podruhé před Makovou **panenkou**. A potřetí jenom tak, sám sobě pro radost

ZNAKY Z POHÁDKY (v aplikaci Znakujte s Tamtámem):

MOTÝL

ORANŽOVÝ

KŘÍDLA

POLE

PANENKA

SUKNĚ

KOS

ČERVENÝ

ČERNÝ

SLUNÍČKO

DĚKUJI

NOC

ZOBÁK

Zdroj textu: ČTVRTEK, Václav, 2021. *O makové panence a motýlu Emanuelovi*. 4. vydání, 2. v Albatrosu. V Praze: Albatros. ISBN 978-80-00-06433-8.

Zdroj obrázků: <https://cz.pinterest.com/pin/407083253801273353/>, <https://www.zetshop.cz/karty-cerny-petr-makova-panenka/>